

بیمه و صنعت

از: غلامعلی شمس احمدی

مقدمه: مقاله زیر نتیجه تحقیقات و بررسی های به عمل آمده توسط نگارنده از یک مجموعه انتخاب شده بیمه های صنعتی بازار ایران می باشد. روش انتخاب و نمونه گیری به نگارنده اجازه داده است تا جمع بندی های خود را در مورد ساختار خسارات و ریسک های صنعتی به عنوان یک الگو برای مطالعه جامع تر ارائه دهد.

انقلاب صنعتی سرآغاز یک جنبش و تحول بنیادی در صنعت شناخته شده و این حرکت، صنعت را از یک عنصر حرفه ای و مستقل و ضعیف که در خدمت معیشت خانوار بوده به یک عامل اساسی در رشد و توسعه جوامع، متحول ساخته است. پیشرفت و گسترش صنعت پس از این دوره به قدری پویا و با سرعت همراه است که با همه دستاوردهای گذشته آن قابل قیاس نمی باشد و در این راستا تا بدانجا پیش رفته است که بعد از جنگ جهانی دوم سیمای صنعت در هر دهه با بهره گیری از تکنولوژی در حال تکامل تغییر اساسی می یابد. صنعت موجود دیگر یک امکان محلی یا منطقه ای محصور شده و بی نیاز از سایر بخشهای اقتصادی و اجتماعی جامعه نبوده، بلکه ساختار آن از مجموعه ای از کلیه امکانات یک جامعه سرچشمه می گیرد.

صنعت معاصر در حقیقت با بهره گیری از کلیه علوم و فنون توانسته خود را با قابلیت بنام تکنولوژی یا شیوه های رو به بهبود مجهز نموده و از این طریق اهمیت و اقتدار خود را بر جنبه های اقتصادی، اجتماعی و حتی سیاسی جامعه به اثبات برساند و به عنوان مهمترین عامل توسعه مطرح باشد. وجه بارز صنعت با این خصوصیات در گرو ارتباط تنگاتنگ آن با سایر بخشهای جامعه است، بطوریکه اگر این هماهنگی و ارتباط به هر دلیل دچار مشکل و نارسائی بشود چرخ اقتصاد جامعه کند و توسعه یافتگی دور از دسترس قرار می گیرد.

صنعت، بازرگانی، کشاورزی، حمل و نقل ... از اجزاء تعیین کننده یک نظام تلقی شده که در ارتباط صحیح با یکدیگر شکوفا و ثمربخش می شوند، از این نظر صنعت در دو زمینه نیازمند سازماندهی و برنامه ریزی است یکی در اجزاء داخلی خود و دیگری با اجزاء نظام اقتصادی جامعه، با توجه به این ضرورت و در ادامه موضوع مروری خواهد شد بر وضعیت و عملکرد صنعت از دیدگاه بیمه و بیمه گری و حسب مورد به برخی معضلاتی که دست و پاگیر صنعت می باشد اشاره خواهد شد.

الف - ترکیب و ساختار صنعت

هر مجموعه صنعتی به اقتضای نوع عملکرد یا ماهیت آن می‌تواند مورد دسته‌بندی و ارزیابی قرار بگیرد، نگرش بیمه در ۳۵۰ واحد صنعتی نشان می‌دهد که وضعیت کلی اجزاء یک واحد صنعتی دارای چگونگی کمیت و کیفیتی می‌باشد.

۱ - ابنیه: هر واحد صنعتی حسب نیازهای خود دارای مجموعه‌ای از ساختمانهای مختلف است که سهم اصلی مربوط به سالن‌هایی با اسکلت فلزی و دیوارهای آجری یا بتنی و سقفی با پوشش ایرانیت یا شیروانی است. بررسی نشان می‌دهد که ساختمانهای صنعتی کشور از لحاظ نوع و ترکیب ساخت حداقل در برابر خطرات غیرطبیعی در وضعیت قابل قبولی می‌باشند با ترکیبی حدود ۵٪ با ساخت آسیب‌پذیر و ۵۰٪ در شرایط متوسط و ۴۵٪ در وضع مطلوب.

ابنیه صنعتی ما از دو جهت در معرض آسیب‌پذیری می‌باشند، یکی از ناحیه خطر زلزله برای آن دسته از ساختمانهایی که دارای طرح و محاسبه و ساخت مقاوم طبق استاندارد لازم نمی‌باشند و جهت دیگر بخاطر استفاده از سقف‌های فلزی موج یا عایق پشم و شیشه که طبق طبقه‌بندی‌های انجام شده از لحاظ مقاومت در برابر حریق از نوع غیر مقاوم شناخته می‌شود چرا که در آتش‌سوزیها همیشه از ناحیه زیر سقف گسترش یافته است، این پوشش بیشتر برای تعادل حرارتی محیط داخل از سرما و گرمای محیط خارج بکار می‌رود و اساساً سقف مقاوم در آتش‌سوزی نمی‌باشد. امروزه در صنعت از نوعی آلومینیم موج دولایه که حاوی مواد شیمیائی از نوع فوم سخت است استفاده می‌شود که از لحاظ عامل پیشگیری از حریق نسبتاً مناسب آزمایش گردیده است.

نکته مهمی که در خصوص حفظ سلامتی ساختمانهای صنعتی در برابر آتش‌سوزی می‌توان ذکر نمود تقویت ستونهای باربر و اصلی نگهدارنده سقف است بوسیله یک دیوار چینی به ضخامت حداقل ۲۰ سانتیمتر جهت حفظ پایداری ستون و سقف تا حداکثر ۳ ساعت مقاومت در برابر حریق، مورد مهم دیگر امتداد دیوارهای مشترک مابین دو سالن است تا زیر سقف^(۱) جهت محدودیت گسترش حریق‌های احتمالی از این ناحیه که در خسارات صنعتی بسیار مشهود بوده است.

۲ - مواد اولیه، مراحل تولید و محصولات نهایی: این بخش از دارائی‌های جاری بصورت موجودی مواد و محصول از لحاظ آسیب‌پذیری در مقایسه با سایر انواع دارائی‌ها بیشتر در معرض خطر است، میزان موجودی معمولاً در شرایط تعادل اقتصادی و با رعایت ظرفیت تولید در حد معینی آماده می‌گردد و لذا سهم کمتری از سرمایه دارد ولی گردش عملیاتی آن بیشتر است. در صورتی که سیستم اقتصادی از داخل و خارج تحت فشارهای مختلف مثل تورم،

نوسانات اقتصادی، محدودیت منابع مالی، نبودن بازار مصرف مطمئن روبرو باشد بطور طبیعی تعادل و توازن لازم در میزان موجودی مواد و محصول بهم ریخته و همواره بخش نامتناسبی از سرمایه در این مقطع راکد و معطل می ماند و صدمات وارده در این شرایط بصورت آتش سوزی، ریزش، نشست، صدمه فیزیکی، هزینه نگهداری باعث زیانهای بسیار می گردد. حال اگر بدانیم که حدود ۵۰٪ از مواد اولیه و محصول در صنعت کشور از لحاظ قابلیت اشتعال و انفجار در ردیف مواد و کالای کم خطر و پرخطر قرار می گیرد بیشتر به اهمیت حفظ و مراقبت از آن پی خواهیم برد.

۳ - ماشین آلات و تجهیزات: مشاهدات بیمه ای نشان می دهد که ماشین آلات مورد استفاده در صنعت به جهات مختلف در وضعیت متناسب برای تولید، کافی نمی باشند. عواملی مثل فرسودگی، بهره برداری زیاد، عدم مراقبت فنی، کمبود لوازم یدکی، تکنولوژی قدیمی ... باعث شده تا کارائی مفید کاهش یابد و ظرفیت های زیادی بلااستفاده بماند. ماشین آلات و تجهیزات موجود حدود ۲۰٪ در وضع غیرمطلوب و ۶۰٪ در وضع معمولی و تنها ۲۰٪ در شرایط خوب و مطلوب در خدمت تولید می باشند. مهمترین عامل در بهبود سلامتی ماشین آلات استفاده از دستورالعملهای فنی مهندسی در تعمیر و نگهداری بر طبق روشهای ارائه شده توسط سازندگان یا استانداردهای صنعتی است که توان و ظرفیت تجهیزات را تضمین می نماید.

۴ - انبارداری: رکن دیگری در یک واحد صنعتی سیستم های نگهداری از موجودی است که متأسفانه در کشور بطرز نامطلوب اعمال می شود. بررسی کلی در شیوه های انبارداری نشان داده که در ۷۵٪ از موارد ضعف و نارسائی در انبارداری مشهود می باشد و فقط ۲۵٪ از انبارهای بازدید شده حائز شرایط لازم بوده است. اشکالات انبارداری عبارت است از عدم رعایت تعانس و همگونی در اقلام نگهداری شده که باعث تشدید خطر می شود، عدم رعایت صفافی و بسته بندی در بلوک بندی کالا که باعث ضایعات و خسارات زیادی هنگام حادثه می شود، بارچینی ناامن به ارتفاع بیش از ۳ متر، تراکم زیاد مواد و کالا بیش از ۳۰٪ ظرفیت حجم انبار، عدم رعایت معابر اصلی و فرعی و در کنار دیوارها برای حمل و نقل مطمئن و نجات کالا به هنگام حادثه، نارسائی در سیستم تهویه و نظافت محیط ... از موارد مهم می باشند.

۵ - مدیریت: منظور از مدیریت مجموعه اعمالی است که جهت رهبری و هدایت امر تولید می بایست بکار گرفته شود. این اقدامات در حقیقت فرآیندی است از شناخت و ارزیابی همه مسائل برای دسترسی به بهترین و بیشترین تولید ممکن. نظم و ترتیب، مقررات فنی، فرهنگ سازمانی، توان مالی، آموزش، کمیت و کیفیت محصول... از موضوعات مهم و قابل توجه در مدیریت صنعتی است.

بطور کلی حدود ۶۰٪ از موارد مورد بررسی دارای ضعف در مدیریت و حدود ۳۰٪ در حد تعادل و قابل قبول اداره می‌شده است و تنها در ۱۰٪ از واحدهای صنعتی دارای مدیریتی کارآ و مطلوب مشاهده گردیده. یک نمونه بارز از ضعف‌های داخلی در صنایع ما بی‌توجهی در کارکرد با شعله باز و جوشکاری و سنگ‌زنی است، که از گونه اعمال خطرناک صنعتی تلقی شده و طبق ضوابط می‌بایست همراه با پاک‌سازی محیط و حضور حداقل یک نفر با وسیله اطفاء صورت بگیرد. ولی تجربه خسارتی در چند سال اخیر مؤید حداقل ۵ حادثه آتش‌سوزی با خسارتی سنگین در حدود یک میلیارد تومان ناشی از چنین اعمالی است، این گونه بی‌توجهی در اداره امور صنعتی صرفاً از طریق یک مدیریت قوی برطرف می‌شود که در کلیه سطوح یک واحد صنعتی حاضر و ناظر باشد.

۶ - امکانات ایمنی: ضعیف‌ترین و کم‌اهمیت‌ترین بخش از یک مجموعه صنعتی که عملاً باید در حد بسیار بالایی باشد مجموعه سیستم‌های ایمنی یک واحد صنعتی است. معمولاً مجموعه‌ای از ابزار و افراد و ضوابط ایمنی در یک کارخانه برای مقابله و کاهش خطر و خسارت تدارک می‌شوند که بخاطر اهمیت وظیفه می‌بایست در شکل مطلوب و سالم نگهداری گردد. بررسی بر روی سیستم‌های اعلام، اطفاء، آموزش و کارائی در صنعت نشان می‌دهد که حدود ۶۰٪ از واحدها فاقد امکانات لازم و متناسب می‌باشند و حدود ۳۰٪ نیز دارای امکاناتی معمولی و تنها ۱۰٪ از واحدهای صنعتی دارای تجهیزات ایمنی مطلوب و کافی برای دفع خطرات احتمالی بوده‌اند.

نتایج خسارتی نیز مؤید همین امر است که وقوع خسارتهای بزرگ در واحدهائی با امکانات ضعیف و خسارتهای موضعی و محدود در به واحدهائی با امکانات خوب به وقوع پیوسته است.

ب - بیمه‌های صنعتی

زمینه دیگری که صنعت می‌تواند از آن به بهترین وجه ممکن استفاده نماید تأمین‌های خارجی یا بیمه‌های صنعتی می‌باشد. بدون تردید بیمه به عنوان مهمترین و مؤثرترین منبع مالی در کلیه سطوح ابعاد اقتصادی و حتی اجتماعی مطرح می‌باشد و می‌توان از این طریق به مطمئن‌ترین و سریع‌ترین روش جریان ضایعات دسترسی پیدا کرد. بیمه‌های صنعتی به عنوان شاخص‌ترین نوع از بیمه‌های حریق در رشته بیمه اموال تلقی گشته و از لحاظ عملیات بیمه‌گری نیز توجه و حساسیت زیادی برگسترش این نوع از بیمه‌ها که از نیازهای صنعتی جامعه می‌باشد مبذول می‌گردد.

باید توجه نمود که آموزش و اشاعه فرهنگ بیمه به جامعه صنعتی کشور نمی‌تواند فراتر از

کلیات امور بیمه‌ای باشد هرچند این کوشش در عمل باید از طریق خدمات و سرویس‌های بیمه‌ای بهتر به صنعت از سوی بیمه پیگیری گردد و متعاقباً صنعت نیز با استفاده از روشهایی مثل بکارگیری کارشناس بیمه، مشاوره، استفاده از خدمات نمایندگان بیمه ورزیده آگاهی لازم را از مکانیزم و کاربرد بیمه حاصل نموده و برای رفع نیازهای بیمه‌ای خود مناسب‌ترین را بکار گیرد. در این رابطه بهترین و مطلوب‌ترین سازماندهی برای صنعت، پیش‌بینی و ایجاد واحدی تحت عنوان مدیریت ریسک است که از این طریق نه تنها نیازهای بیمه‌ای بلکه کلیه خطرات احتمالی موجود نیز تحت رسیدگی و مقابله ستادی یا فیزیکی قرار می‌گیرد.

در ادامه بحث کلیاتی از بیمه‌های صنعتی و نکات مهمتر آن در رابطه با امور صنعتی از نظر خواهدگذشت که عمدتاً انواع و ترکیب بیمه‌های صنعتی را مشخص می‌نماید.

۱ - بیمه‌نامه‌های حریق به منظور جبران خسارات مستقیم و ناشی از خطر بیمه شده یعنی آتش‌سوزی و انفجار و صاعقه معمول و متداول است و از لحاظ حقوق و تعهدات طرفین متأثر از سه مجموعه مقررات یعنی شرایط عمومی بیمه‌نامه جهت تعیین تکلیف مواردی مثل موضوع بیمه، خطرهای بیمه شده، خطر و خسارت خارج از تعهد بیمه‌نامه، مدت، نحوه اعلام خسارت، مبنای ارزش مورد بیمه، پرداخت خسارت، فسخ و ابطال می‌باشد و دیگری شرایط خصوصی بیمه‌نامه که در جهت تکمیل شرایط عمومی بکار گرفته می‌شود و طبق آن تعهدات و حقوق ناشی از قرارداد بیمه‌ای نسبت به بیمه‌گذار یا مورد بیمه مشخص می‌شود مثل نام، مشخصات، مبلغ سرمایه، محل مورد بیمه، میزان حق بیمه و نحوه پرداخت، نرخ، تاریخ شروع و خاتمه، تاریخ صدور و نهایتاً شرایط مخصوص یا ویژه که مربوط به آن دسته از ترتیبات یا تصریحاتی می‌باشد که حسب ضرورت و با توافق طرفین در محل خاصی از بیمه‌نامه ذکر یا به موجب یک برگ الحاقیه جداگانه تنظیم می‌شود مثل نحوه محاسبه و کسر فرانشیز، تعیین مبلغ بعضی هزینه‌های قابل قبول توسط بیمه‌گر برای عملیات مقابله و نجات مورد بیمه، زمان و نحوه اعلام اطلاعات اضافی و تکمیلی در بیمه‌نامه‌های اظهارنامه‌ای، توافق در مبلغ خاص جهت برآورد خسارت توسط بیمه‌گذار با حق رسیدگی نهایی برای بیمه‌گر در موارد خاص مثل ریسکهای تخصصی و تکنولوژیک. در کنار این موارد می‌توان حسب نیاز خطرات دیگری را مثل زلزله و آتشفشان، سیل، طوفان، سقوط هواپیما و اشیاء ساقط شده، ضایعات برف و باران، ترکیدگی لوله آب یا خطرات دیگری را که در رشته حریق متداول و قابل پیش‌بینی باشد با توافق و پرداخت حق بیمه اضافی مورد استفاده قرار داد.

۲ - ترکیب و محتوای بیمه‌نامه‌های صنعتی در رشته حریق بطور معمول در اشکال زیر

می‌باشد:

اول- بصورت ارزش مجموع سرمایه مورد بیمه که منظور ساختمان، ماشین‌آلات و تجهیزات، موجودی مواد و محصول، یا سایر اقلام جزئی می‌گردد. این شکل از بیمه‌نامه بطور کلی در خصوص کارگاه‌های صنعتی و واحدهائی با سرمایه پائین بکار می‌رود ولی شکل معقول و فنی آن بصورت ارزش تفکیک شده در هر بخش از کل سرمایه یعنی ساختمان، تجهیزات، موجودی می‌باشد که بتواند اطلاعات لازم را برای بررسی و ارزیابی خطر بیمه‌ای از لحاظ مجموع تعهدات بیمه‌گر در عملیات خود در دسترس بگذارد. این روش با اینکه تأثیر زیادی برای بیمه‌گذار ندارد ولی ترکیب و ساختار سرمایه‌های بیمه‌شده و ارزیابی خسارات احتمالی را برای بیمه‌گر ممکن می‌سازد. این نوع بیمه‌نامه معمولاً بصورت یک بیمه‌نامه واحد و گاه با الحاقیه‌ای در خصوص خطرات اضافی دیده می‌شود.

دوم - بصورت بیمه‌نامه‌هائی برای ریسک‌های با ارزش متوسط یا صنایع سبک که در آن معمولاً تفکیک ارزشهای سرمایه دیده می‌شود. در اینجا رعایت این شکل از صدور بیمه‌نامه بخاطر تنوع و تعدد اقلام بیمه‌ای با ارزشهای متفاوت می‌باشد و حتی به غیر از سرفصل‌های ساختمان، تجهیزات، موجودی به برخی اقسام از سرمایه مثل کالای در دست ساخت، ارزشهای اداری، تجهیزات خاص و مستقل نیز اشاره می‌شود.

در این نوع بیمه‌نامه‌ها بخاطر ارزش زیاد مورد بیمه لزوماً اطلاعات دقیق‌تر و بیشتری مورد نیاز است که بیمه‌گذار متعهد به ارائه آن خواهد شد، این درخواست بیمه‌گر صرفاً به منظور اثبات وجودی مورد بیمه شده در لحظه صدور بیمه‌نامه نیست بلکه بیشتر بخاطر شناخت خطر و محاسبات فنی لازم در عملیات بیمه است چنانچه این لزوم گاهی در رابطه با مشارکت سایر بیمه‌گران داخلی یا خارجی هم بوجود می‌آید. در این بیمه‌نامه‌ها گاهی موضوع تقسیم پذیری ریسک بیمه‌شده از لحاظ تعدد خطرات واحد یا مستقل نیز دیده میشود که برای تعیین حداکثر ظرفیت قبولی بیمه‌گر یا حداکثر خسارت احتمالی بکار می‌رود (خطرات طبیعی شیوه دیگری دارد) در این حالت گاه دیده می‌شود که دست بیمه‌گر برای ارائه خدمات گسترده‌تر به بیمه‌گذار هم باز می‌شود و شرایط مناسب‌تری از حق بیمه یا سایر خدمات به بیمه‌گذار پیشنهاد می‌شود. مثلاً تعدد ریسکهای مستقل و مطمئن با رعایت اصول فنی تفکیک ریسک هم چون انبارهای خاص بیمه‌گذار در صورت داشتن شرایط لازم می‌تواند با تبعیت از اصل خطر واحد با نسبت کمتری از حق بیمه اصلی خطر بیمه شود.

سوم - بطور معمول در سرمایه‌های بسیار بالا یا صنایع سنگین که دارای پراکندگی جغرافیائی، تنوع اقلام سرمایه، تقسیم پذیری اجزاء، تنوع فعالیت می‌باشند لازم است تا بیمه‌نامه بصورت سرفصل‌های مشخص سرمایه همراه با ریز اقلام آنها در قالب یک یا چند

بیمه‌نامه صادر بشود. در این گونه بیمه‌نامه‌ها بخاطر ارزش بسیار زیاد سرمایه و ارزش خسارتی بسیار در هنگام وقوع خطر و موضوعاتی از قبیل تعهدات سایر بیمه‌گران داخلی یا خارجی و یا شرایط خاص از پیچیده‌ترین و کاملترین انواع بیمه‌نامه‌های صنعتی شناخته شده و نکات خاصی در آنها ملاحظه می‌شود مثل موارد زیر:

- شرط ارزش جایگزینی برای تعیین خسارات احتمالی وارده که بطور معمول بیشتر، برای ماشین آلات بکار می‌رود.

- فرانشیز یا سهم بیمه‌گذار از خسارت احتمالی بصورت ثابت یا متغیر یا ترکیبی از آنها.

- توافق در تعیین خسارت برای مبلغی خاص از طریق بیمه‌گذار با حق رسیدگی نهائی توسط بیمه‌گر.

- توافق در مبلغ هزینه نمودن توسط بیمه‌گذار در موارد نجات بیمه‌شده به هنگام حادثه.

- توافق در سقف خسارتی معین یا حداکثر تعهد بیمه‌گر با امکان کاهش در حق بیمه مربوطه.

- توافق در حداکثر خسارتی معین در مورد موجودی انبار بر مبنای بیمه‌نامه اظهارنامه‌ای برای پرداخت حق بیمه متناسب با سرمایه در گردش.

- توافق در صدمات وارد بر کالای در دست ساخت بر اثر وقوع خطر بیمه‌شده

۳- در قسمت آخر اشاره کوتاهی بر نگرش صنعت با مسائل بیمه‌ای خواهیم نمود تا بلکه از

این طریق به برخی مشکلات موجود در صنعت پرداخته باشیم. بطور کلی برای هر مدیر صنعتی عدم وقوع خسارت می‌بایست بهترین شرایط ممکن از لحاظ بهره‌وری شناخته شود حتی اگر دارای مناسب‌ترین تأمین‌های بیمه‌ای هم باشد، ولی متأسفانه چنین تفکری بر صنعت ما حاکم نیست و معمولاً برخورد صنعت با امر بیمه به معنی انتقال خطرات به بخش دیگری از جامعه اقتصادی می‌باشد که به دلایل زیر یک خطای تاکتیکی در مدیریت صنعت خواهد بود؛

- بیمه‌گیران کننده کلیه خسارات وارده در حیطه صنعت نمی‌باشد مثل خطرات مستثنی شده در بیمه‌نامه که در تعهد بیمه‌گر نمی‌باشد.

- کمتر بیمه‌نامه صنعتی است که به ارزش روز صادر شده باشد چون معمولاً ارزش بیمه‌ای بر اساس قیمت دفتری است.

- سهمی از هر خسارت به عنوان فرانشیز به عهده بیمه‌گذار است که در خسارتهای بزرگ رقم قابل توجهی می‌گردد.

- در شرایط موجود بخاطر تورم و مشکلات اقتصادی هرگز خسارت دریافتی پاساژنگوی هزینه بازسازی نخواهد بود.

- صدمات بدنی و جانی ناشی از حادثه و مسئولیت در قبال اشخاص ثالث

- عدم النفع وقفه کاری به هنگام حادثه یا همان درآمد از دست رفته دوران توقف فعالیت
 - هزینه‌های دستمزد و حقوق در زمان توقف کار یا افزایش هزینه در مقابل کاهش درآمد
 - هزینه ناشی از عدم انجام تعهدات داخلی یا خارجی در صورت وجود قراردادهای حقوقی

برای مدیران صنعتی ما باید فرق بین زیان اقتصادی ناشی از حادثه و خسارت بیمه‌ای معلوم گردد، نفس بیمه برای جبران آن دسته از خسارات فاجعه‌آمیز است که پس از وقوع در توان صاحب سرمایه برای بازسازی نمی‌باشد نه آنکه هر خطر و خسارت قابل پیشگیری به صرف داشتن بیمه‌نامه در یک محیط صنعتی رها شده باقی بماند. اساساً در صنعت سه تفکر مختلف در خصوص مقابله با آثار حوادث وجود دارد:

اول - انجام اصول و ضوابط اولیه ایمنی در نگهداری از سرمایه که به مفهوم بی‌نیازی از تأمین‌های بیمه‌ای است.

دوم - توجه و اخذ پوشش‌های بیمه‌ای نامتناسب که به مفهوم بی‌نیازی از انجام امور ایمنی است.

سوم - رعایت کامل اصول ایمنی و اخذ پوشش‌های بیمه‌ای متناسب در کنار یکدیگر به عنوان دو اصل لازم و ملزوم در مدیریت صنعتی.

تجربه خسارتی نشان می‌دهد که تنها راه حل آخر منجر به حفظ و تداوم خصلت سودآوری سرمایه و حیات اقتصادی یک مجموعه صنعتی می‌تواند باشد که در نهایت موفقیت و سلامتی صنایع ما در گروهی یک خودگردانی جدی و مسئولانه از لحاظ مقابله و کاهش خطرات احتمالی است همراه با معقول‌ترین پوشش‌های بیمه‌ای برای اطمینان خاطر از نابودی سرمایه در مخاطرات فاجعه‌آمیز.

پی‌نوشت

۱ - روش صحیح و اصولی برای جلوگیری از دامنه حریق‌های صنعتی، امتداد دیوارهای مشترک با جداکننده بین سالنها تا ارتفاع حداقل ۵۰ سانتیمتر بر روی سقف است تا در مقابل گسترش آتش‌سوزی از یک سالن به سالن دیگری بتواند مقاومت بنماید.